

ADĂPOST, SIGURANȚĂ, BUCURIE

În ce clasă călătorești?

Călătorești... Călătorești din timp către veșnicie. Și cine poate fi în stare să știe cât de aproape este clipa deosebit de însemnată a încheierii călătoriei tale? Tocmai de aceea, dă-mi voie să te întreb: În ce clasă călătorești? Sunt numai trei.

Clasa întâi: *cei care sunt mântuiți și care știu lucrul acesta.*

Clasa a doua: *cei care nu sunt siguri de mântuirea lor, dar care ar dori mult să fie mântuiți.*

Clasa a treia: *cei care nu numai că nu sunt mântuiți, dar sunt cu totul indiferenți cu privire la mântuirea lor.*

Se spune că un om alerga într-o stație de cale ferată și cu răsuflarea întretăiată și-a luat locul în vagonul de tren, chiar în clipa când trenul era gata de plecare. „Sunteți tare obosit!” i-a spus un alt călător. „Da“, a răspuns omul, răsuflând din greu la fiecare două sau trei cuvinte, „dar am câștigat patru ore și merită să alerg pentru ele“.

A câștigat patru ore! Simțea că patru ore meritau un efort serios. Dar dacă e vorba de veșnicie? Sunt azi mii de oameni pricepuți, prevăzători, care își urmăresc bine propriile interese în viață, dar par cu totul orbi față de veșnicia care le stă înaintea. Fără să țină seama de scurtimea atât de cunoscută a vieții omului aici pe pământ, fără să țină seama de groaza judecății după moarte și de posibilitatea solemnă de a se trezi în cele din urmă în iad, în prăpastia pierzării veșnice, oamenii zoresc spre un sfârșit amar, nepăsători, ca și cum n-ar exista Dumnezeu, nici moarte, nici judecată, nici ceruri, nici iad. Dumnezeu să-ți deschidă ochii asupra stării celei mai periculoase în care te poți afla, pe tărâmul alunecos al unei pierzări veșnice.

Îți dai seama sau nu, situația ta este cu adevărat disperată. Nu mai amâna gândul veșniciei! Amânarea este nu numai un hoț, ci și un ucigaș. Este mult adevăr în proverbul spaniol care spune: Calea „în curând“ duce la cetatea „niciodată“. Te rog stăruitor nu mai merge pe calea aceasta! „Astăzi este ziua mântuirii“.

Cineva va putea spune cam așa: „Eu nu sunt indiferent față de starea sufletului meu. Necazul meu este cuprins într-un alt cuvânt: *nesiguranța*. Eu mă aflu printre călătorii din clasa a doua“.

Indiferența și nesiguranța sunt lăstari ai aceleiași rădăcini: necredința. Indiferența rezultă din necredința cu privire la păcat și la starea de ruină a omului, iar nesiguranța din necredința cu privire la remediul suveran oferit de Dumnezeu pentru om. Și îndeosebi pentru sufletele doritoare să fie sigure în privința mântuirii lor au fost scrise rândurile acestea. Îți pot înțelege în mare măsură adâncă amărăciune a sufletului. Și știi că, cu cât vei fi mai cinstit în privința problemei acesteia atât de însemnate, cu atât setea îți va fi mai mare, până vei ajunge să știi sigur că ești în adevăr mântuit, acum și pentru veșnicie. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?“ (Marcu 8.36).

Să ne gândim la un exemplu. Singurul băiat al unui tată credincios este plecat pe mare. Vine știrea că vaporul lui a naufragiat pe niște țărături în depărtare. Cine ar putea spune chinul tatălui, până ce i se aduce vestea demnă de încredere că băiatul este viu și nevătămat!

Și tu ești ca unul departe de casă. Noaptea este întunecată și rece și calea îți este cu totul necunoscută. Stând la o răspântie unde se întretaie două drumuri, întrebi pe un trecător care este calea care duce la orașul unde vrei să ajungi și el îți va spune că poate o anumită cale ar fi cea dreaptă și gândește că ar fi bine s-o apuci pe ea. Te-ar satisface vorba lui? Sigur că nu! Trebuie să ai siguranță în privința drumului, altminteri orice pas pe care l-ai face și-ar mări neliniștea. Nu este de mirare atunci că unii oameni n-au mai fost în stare nici să mănânce, nici să doarmă, întrucât siguranța veșnică a sufletului lor se arăta a fi în pericol. A-ți pierde averea este mult. A-ți pierde sănătatea este și mai mult, dar a-ți pierde sufletul este o pierdere atât de mare încât nici un om n-o poate evalua sau recupera.

Sunt trei adevăruri care doresc să ne fie clare:

1. *calea mântuirii* (Faptele Apostolilor 16.17);
2. *cunoștința mântuirii* (Luca 1.77);
3. *bucuria mântuirii* (Psalm 51.12).

Deși strâns legate între ele, aspectele acestea ale mântuirii au temeuri diferite, încât este cu putință ca un suflet să știe care este calea mântuirii, fără să aibă siguranța că el însuși este mântuit – sau să știe că este mântuit, fără să aibă totdeauna bucuria care ar trebui să însoțească această cunoaștere.

Calea mântuirii

Deschide Biblia și citește cu atenție Exodul 13.13. Aici găsești cuvintele acestea pe buzele Domnului: „Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Să răscumperi de asemenea pe orice întâi-născut de parte bărbătească dintre fii tăi“. Vino acum cu imaginația la o scenă de acum trei mii de ani. Doi oameni, un preot al lui Dumnezeu și un israelit sărac stau de vorbă foarte serios. Discută ceva și nu este greu să observi că subiectul conversației lor este un măgăruș care stă lângă ei, încă nesigur pe picioarele lui.

- Am venit să aflu, spune sârmanul israelit, dacă nu se poate face de data aceasta o excepție din milă pentru mine. Micuțul acesta este cel dintâi născut al măgăriței. Și, deși știu bine ce zice legea lui Dumnezeu despre el, nădăjduiesc că mi se va arăta înțelegere și viața măgărușului va fi cruțată. Sunt un om tare sărac în Israel și cu greu îmi pot permite să mă lipsesc de micuțul animal.

- Dar, răspunde preotul cu hotărâre, legea Domnului este clară și fără greșală: „Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul“. Unde este mielul?

- O, domnule, eu n-am miel!

- Atunci du-te, cumpără unul și vino cu el, altminteri gâtul măgărușului va fi frânt. Mielul trebuie să moară – ori măgărușul trebuie să moară.

- Atunci toate nădejdiile mele s-au dus, exclamă omul, căci eu sunt prea sărac ca să pot cumpăra un miel!

O a treia persoană intră în vorbă și, auzind istorisirea tristă a omului, se întoarce spre el și-i spune cu bunătate:

- Fii bucuros! Pot să-ți împlinesc nevoia. Avem în casa noastră, colo pe vârful dealului, un miel fără cusur și fără pată. El nu s-a rătăcit niciodată de acasă și este, pe drept, foarte plăcut tuturor celor din casă. Îți voi aduce mielul!

Și îndată se grăbește să urce dealul. Peste puțin timp îl vezi mânând cu grijă pe micuțul animal pe coastă și în curând atât mielul cât și măgărușul stau în picioare unul lângă altul. Apoi mielul este dus la altar, sângele i se scurge și focul mistuie jertfa. Preotul cel drept se îndreaptă spre omul cel sărac și îi spune:

- Poți să iei acasă măgărușul. Nu i se va frânge gâtul! Mielul a murit în locul lui și prin urmare măgărușul este liber.

Nu poți să vezi în aceasta imaginea pe care Dumnezeu o dă despre mântuirea păcătosului? Dreptatea Lui față de păcatele tale cerea un „gât frânt“, o judecată dreaptă peste capul tău vinovat – singura scăpare fiind moartea unui Înlocuitor dumnezeiesc rânduit pentru aceasta. Tu nu poți lua vreo măsură ca să ieși cu bine dintr-un astfel de caz. Dar în Persoana preaiubitului Său Fiu, Dumnezeu Însuși S-a îngrijit de miel. „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ spune Ioan ucenicilor săi, când ochii i s-au îndreptat spre Cel binecuvântat, spre Cel fără pată. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“

Hristos S-a dus la Golgota „ca un miel pe care îl duci la măcelărie“ și acolo El „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3.18). El „a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră“ (Romani 4.25). Dumnezeu nu-Și micșorează dreptatea, nici cerințele Lui sfinte împotriva păcatului, atunci când îndreptățește pe păcătosul care crede în Isus Hristos (Romani 3.26). Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru un astfel de Mântuitor, pentru o astfel de mântuire!

Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Da, răspunzi tu, ca păcătos vrednic să fiu condamnat, eu am găsit în El pe Acela în care pot să mă încred cu toată siguranța. Eu cred în El. Atunci El îți arată valoarea deplină a jertfirii și morții Sale, așa cum Dumnezeu o vede împlinită și în totul potrivită pentru tine. O, ce cale minunată a mântuirii! Nu este măreț și înălțător și potrivit cu Dumnezeu, demn de Dumnezeu Însuși – adevărul că la Golgota sunt înmănușate plăcerea propriei Sale inimi plină de dragoste, slava preaiubitului Său Fiu și mântuirea unui păcătos? Ce har și ce slavă! Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus Hristos, care așa a rânduit, ca preaiubitul Său Fiu să facă toată lucrarea și să primească toată lauda, și aceasta pentru ca tu și eu, niște sărmani vinovați, crezând în El, să căpătăm toată binecuvântarea și să ne bucurăm în veci de veci de legătura fericită cu Domnul. „Înălțați pe Domnul împreună cu mine! Să laudăm cu toții Numele Său!“ (Psalm 34.3).

Dar poate întrebă și așteptă cu nerăbdare un răspuns: „Cum se face că, deși nu mă mai încred în faptele mele proprii și mă bizui pe Hristos, totuși nu am o deplină siguranță cu privire la mântuirea mea? Dacă într-o zi simțurile mă fac să spun că sunt mântuit, tot ele sunt în stare să-mi răpească în ziua următoare orice nădejdi; sunt astfel ca o corabie fără ancoră, aruncată de colo până colo de furtună“.

Și tocmai aici îți este greșeala! Ai auzit vreodată despre un căpitan de vapor care să caute să ancoreze, aruncând ancora înăuntrul corăbiei? Niciodată! Ancora trebuie aruncată totdeauna în afară. Trebuie să-ți fie în întregime clar că numai moartea lui Hristos este temeiul siguranței, și nimic altceva. Este cu totul greșit să socotești că ceea ce simți tu ar putea da siguranța, o siguranță statornică.

Cunoștința (siguranța) mântuirii

Dă-mi voie să citez un verset din Scriptură, modificat potrivit cu felul greșit pe care îl dă închipuirea omului. „Simțurile acestea fericite vi le-am dat vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să știți că aveți viața veșnică“. Acum deschide Biblia și compară cuvintele de mai sus cu binecuvântatul și neschimbatul Cuvânt al lui Dumnezeu. În 1 Ioan 5.13 se spune: „*V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu **aveți** viața veșnică*“. Este o deosebire esențială între ce spune închipuirea omului și ce spune Scriptura.

Cum putea cel dintâi născut din miile lui Israel să știe că va rămâne în viață în noaptea de Paște și în mijlocul judecății Egiptului? (vezi Exodul 12.13). Să vizităm două din casele lor și să auzim ce aveau să spună. În cea dintâi casă toți tremură de frică și de nesiguranță. Care este secretul acestei stări de suflet? Cel dintâi născut ne spune că îngerul morții va trece prin țară și el nu este cu totul sigur ce se va întâmpla cu el în clipa aceea solemnă.

- Când îngerul nimicitor va fi trecut de casa noastră, spune el, și noaptea judecății se va fi terminat, atunci voi ști că sunt în siguranță. Dar eu nu văd cum aș putea fi sigur până atunci. Cei din casa vecină spun că ei sunt siguri de mântuire, dar noi gândim că ei sunt tare îngâmfați. Tot ce pot face este să aștept să treacă noaptea lungă, mohorâtă, cu speranța că poate va trece cu bine.

- Bine, întrebăm noi, dar Dumnezeul lui Israel n-a îngrijit de vreun mijloc de siguranță pentru poporul Său?

- Da, răspunde el, și ne-am folosit și noi de acest mijloc de a scăpa. Sângele mielului de un an, fără cusur și fără pată, a fost stropit cu un mănunchi de isop pe ușori și pe pragul de sus al ușii, dar noi nu suntem încă deplin siguri că ne aflăm la adăpost.

Să lăsăm acum îndoielile acestea care îi tulbură și să intrăm în casa vecină. Ce contrast izbitor! Pacea domnește pe fața fiecăruia. Ei sunt deja în picioare, cu mijlocul încins și cu toiagul în mână, hrănindu-se din mielul fript în foc.

- Cum poate fi atâta liniște într-o noapte atât de solemnă ca aceasta?

- O!, spun ei, noi așteptăm doar porunca Domnului de plecare. Apoi vom spune adio celor ce ne băteau cu biciul și tuturor muncilor de robi ai Egiptului.

- Uitați că aceasta e tocmai noaptea de judecată a Egiptului?

- Nu! Dar cel dintâi născut al nostru este în siguranță. Sângele mielului a fost stropit potrivit cerinței lui Dumnezeu.

- Tot așa era și pe ușa din apropiere, răspundem noi, dar ei sunt nefericiți, deoarece nu sunt siguri că se află la adăpost.

- O!, răspunde cu tărie cel dintâi născut, dar noi avem Cuvântul lui Dumnezeu care nu greșește și ne vorbește despre acest sânge. Dumnezeu a spus: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi“. Dumnezeu rămâne mulțumit cu sângele în afară, iar noi rămânem mulțumiți cu Cuvântul Său, înăuntru.

Sângele stropit ne face să fim la adăpost, în siguranță. Cuvântul care ni s-a spus ne face să fim noi înșine siguri. Ar putea ceva să ne facă să fim mai la adăpost, mai în siguranță, decât sângele vărsat – sau mai siguri decât Cuvântul lui Dumnezeu? Nimic, nimic altceva!

Acum dă-mi voie să-ți pun o întrebare: Care din cele două case era mai la adăpost? Spui că cea de a doua, unde toți erau plini de pace? Atunci greșești! Amândouă erau deopotrivă la adăpost de pierzare. Adăpostul lor depindea de ce gândește Dumnezeu despre sângele dinafară, și nu de starea sentimentelor lor, înăuntru. Dacă vrei să fii sigur de propriile tale binecuvântări, atunci ia seama nu la mărturia nestatornică a sentimentelor tale lăuntrice, ci la mărturia care nu dă greș a Cuvântului lui Dumnezeu. Mântuitorul a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică“ (Ioan 6.47).

Multe suflete sunt într-o situație nefericită, duse de colo-colo și încurcate de părerile oamenilor sau de gândurile și simțirile propriei lor inimi înșelătoare. Numai primind Cuvântul Scripturii ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, numai în felul acesta siguranța înlătură îndoielile. Când Dumnezeu vorbește, trebuie să fie siguranță, fie că El rostește condamnarea celui necredincios, fie mântuirea celui credincios. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri“ (Psalm 119.89). Pentru inima simplă a celui credincios, Cuvântul lui Dumnezeu statornicește totul. „Ce a spus El, oare nu se va face? Ce a promis, oare nu se va împlini?“ (Numeri 23.19).

Cineva poate întreba: Dar cum să fiu eu sigur că am credința care trebuie? Nu poate fi decât un singur răspuns: Ai tu încredere în singura Persoană dreaptă, adică în Fiul lui Dumnezeu, în Domnul Isus Hristos? Nu este vorba de mărimea credinței tale, ci de vrednicia Persoanei în care crezi. Unul se ține de Hristos, așa cum este El. Un altul doar atinge poalele hainei Lui. Dar păcătosul care face ce a făcut cel dintâi, nu este cu nimic mai la adăpost decât celălalt. Amândoi au înțeles că, în timp ce tot ce este al eului este cu totul nevrednic de încredere, ei se pot încrede cu tărie în Hristos, se pot baza pe Cuvântul Lui și se pot odihni în eficacitatea lucrării Lui care s-a împlinit. Și tocmai aceasta înseamnă a crede în El. Domnul Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine **are** viața veșnică“ (Ioan 6.47).

Fii sigur că încrederea ta nu se întemeiază pe faptele sau îmbunătățirile tale, pe obiceiurile tale religioase, pe învățături primite în copilărie și altele asemănătoare. Ai putea să ai credința cea mai tare în vreuna sau în toate acestea și să fi pierdut. Credința cea mai slabă în Hristos mântuiește pentru veșnicie, în timp ce chiar și cea mai tare credință în orice altceva este doar un rezultat al unei inimi înșelătoare. În Biblie, Dumnezeu te face, simplu, să-L cunoști pe

Domnul Isus Hristos și îți spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit... de EL să ascultați“. Poți avea toată încrederea în inima Lui. Când însă te încrezi în inima ta, te pedepsești singur.

Altcineva ar putea întreba: Dar cum aş putea fi sigur că eu cred cu adevărat? Am încercat destul de des să cred și am privit înăuntru sufletului, să văd dacă aveam credință. Dar cu cât am privit credința mea, cu atât mai puțin mi s-a părut că aş avea-o.

Prietene, tu privești într-o direcție greșită și încercarea ta de a crede arată că ești pe o cale greșită. Motivul pentru care crezi Evanghelia este chiar persoana care îți aduce veștile. „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare; și aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o despre Fiul Său... Cine nu crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, fiindcă n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său“ (1 Ioan 5.9-10). „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate“ (Romani 4.3).

Un suflet neliniștit spunea odată unui credincios: „Eu nu pot să cred!“ Cel ce predicase i-a răspuns în mod înțelept și liniștit: „Pe cine nu-l poți crede?“ Cuvintele acestea au dezlegat nedumerirea. Sărmanul om privise la credință ca la ceva nedeslușit, pe care trebuie să-l simtă în sine însuși ca să fie sigur că avea dreptul la cer. În realitate însă, credința totdeauna privește în afară, spre o Persoană vie și spre lucrarea Lui terminată și ascultă în liniște mărturia lui Dumnezeu. Și tocmai privirea în afară aduce pacea lăuntrică. Când un om își întoarce fața spre soare, propria lui umbră rămâne înapoia lui. Nu poți privi la tine însuși și la Hristos Cel slăvit în ceruri, în același timp.

Dumnezeu merită toată încrederea noastră. Lucrarea Lui încheiată la Golgota ne face să fim veșnic la adăpost. Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la cei care cred în El ne face să fim **siguri**, fără să ne mai îndoim. În Hristos și în lucrarea Lui găsim calea mântuirii, iar în Cuvântul lui Dumnezeu cunoaștința mântuirii.

Bucuria mântuirii

Dar, dacă ești mântuit, poate că spui: „Cum se face că am o experiență atât de schimbăcioasă, atât de des pierzându-mi toată bucuria și mângâierea, ajungând tot atât de rău și de abătut cum eram înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu?“

Vei găsi în Scriptură că, în timp ce ești mântuit prin lucrarea lui Hristos și ai siguranța prin Cuvântul lui Dumnezeu, totuși ești păstrat în mângâiere și bucurie prin Duhul Sfânt, care locuiește în trupul fiecărui om mântuit.

Este de reținut că fiecare om mântuit are încă în el „firea păcătoasă“, adică firea cea rea cu care a fost născut și care s-a arătat poate chiar de pe când era copil mic, în brațele mamei. Duhul Sfânt care locuiește în cel credincios se împotrivesc firi păcătoase și este întristat de orice lucrare a acestei firi, în gândire, în vorbire sau în fapte. Cel credincios umblă într-un chip vrednic de Domnul, când Duhul Sfânt produce în sufletul lui roadele Sale binecuvântate: dragostea, bucuria, pacea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea (Galateni 5.22). Când cel credincios umblă într-un mod firesc, lumesc, Duhul este întristat și roadele acestea lipsesc într-o măsură mai mică sau mai mare.

Pentru tine, care crezi în Fiul lui Dumnezeu, lucrarea lui Hristos și mântuirea ta stau în picioare. Domnul Isus a spus: „Eu le dau viața veșnică, nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem“ (Ioan 10.28-30). Dar umblarea ta și bucuria ta stau în picioare sau cad împreună. Dacă lucrarea lui Hristos ar putea fi distrusă – și binecuvântat să fie Dumnezeu, ea **niciodată NU poate fi distrusă** – mântuirea ta ar fi distrusă împreună cu ea. Când *umblarea ta* în curăție este distrusă – și fii foarte atent, căci este posibil să fie distrusă – bucuria va dispărea împreună cu ea.

Despre cei dintâi creștini se spune că umblau „în frica de Domnul și în mângâierea Duhului Sfânt“ (Faptele Apostolilor 9.31). Iar în Faptele Apostolilor 13.52, citim: „Ucenicii erau plini

de bucurie și de Duh Sfânt“. Bucuria ta duhovnicească va fi pe măsura caracterului duhovnicesc al umblării tale, după ce ai fost mântuit. Acum îți vezi greșeala? Ai amestecat bucuria ta cu siguranța ta, *două adevăruri foarte deosebite*. Când, prin îngăduință față de tine însuși, prin mânie, duh lumesc sau altceva ai întristat pe Duhul Sfânt și ți-ai pierdut bucuria, ai gândit că siguranța ta s-a prăbușit. Totuși:

- A fi la adăpost, în siguranță, depinde de lucrarea lui Hristos pentru tine.
- Siguranța ta se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu care ți se adresează ție.
- Bucuria ta depinde de neîntristarea Duhului Sfânt în tine.

Când, ca un copil al lui Dumnezeu, faci ceva care întristează pe Duhul Sfânt, părtășia ta cu Tatăl și cu Fiul este întreruptă, nu te mai bucuri de ea. Și numai când te judeci pe tine însuși și îți mărturisești păcatele, bucuria părtășiei este restabilită.

Presupune că unul dintre copiii tăi s-a făcut vinovat de un pas greșit. Fața lui arată că este ceva greșit la el. Cu o jumătate de oră mai înainte el se bucura să meargă cu tine prin grădină, admirând ce admirai tu, bucurându-se de ce te bucurai tu. Dar acum totul s-a schimbat și, ca un copil neascultător, el stă la colț, imagine a pedepsei. La mărturisirea plină de căință cu privire la fapta lui rea îl asiguri de iertare. Dar mândria și propria lui voință îl țin încă acolo, la colț, plin de suspine.

Bucuria de acum o jumătate de oră s-a dus. De ce? Pentru că părtășia dintre tine și el s-a întrerupt. Dar ce a devenit relația de rudenie care exista între tine și fiul tău cu o jumătate de oră înainte? Este și ea ruptă sau întreruptă? Sigur că nu. Legătura pe care o are copilul cu tatăl lui depinde de nașterea lui. Bucuria lui depinde de felul lui de purtare.

Dar iată că el vine de la colțul lui, cu voința și inima zdrobite, mărturisind totul, încât tu poți vedea că el urăște neascultarea, ca și tine. Îl iei în brațe și îl acoperi cu sărutări. Bucuria îi este restabilită, deoarece părtășia este restabilită.

Presupune că, în timp ce copilul stă la colț, s-ar auzi un strigăt de „foc“ în casa ta. Ce vei face atunci cu el? Îl vei lăsa la colț, ca să piară în casa care arde? Cu neputință! Probabil că el va fi cea dintâi persoană de care te vei îngriji. Desigur! Dragostea, legătura care este între tine și el este un lucru, iar bucuria părtășiei, cu totul altceva.

Când David a păcătuit atât de grosolan în cazul soției lui Urie, el n-a spus: „Dă-mi iarăși mântuirea“, ci: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale“ (Psalm 51.12). *Când cel credincios păcătuiește, părtășia este întreruptă pentru un timp și bucuria este pierdută până ce el vine la Tatăl și își mărturisește păcatul*. Apoi, luând lucrurile lui Dumnezeu așa cum sunt în Cuvântul Lui, el știe că este iertat căci Cuvântul Lui spune clar că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1.9). Să păstrezi totdeauna în minte aceste două adevăruri: nu este nimic atât de puternic ca legătura dintre tată și fiu și nimic atât de delicat ca legătura de părtășie. Toate puterile și toate planurile atât ale pământului cât și ale iadului nu pot rupe legătura dintre Tatăl ceresc și credincios (fiu), în timp ce un gând necurat sau un cuvânt rostit fără rost vor întrerupe părtășia.

Dacă ești tulburat, pleacă-te înaintea lui Dumnezeu și cercetează-ți calea. Și când hoțul care te-a jefuit și ți-a luat bucuria a fost cunoscut, adu-l de îndată la lumină, mărturisește-ți păcatul înaintea lui Dumnezeu și judecă-te pe tine însuși fără cruțare pentru starea de suflet de neveghere, fără grijă, care a permis vrăjmașului să intre. Dar ***niciodată nu trebuie să confunzi siguranța ta cu bucuria ta***.

Să nu-ți închipui totuși că judecata lui Dumnezeu cade mai cu îngăduință peste păcatul celui credincios decât peste al celui necredincios. Dumnezeu nu are două feluri de purtare față de păcat și El n-ar putea trece peste păcatul celui credincios fără să-l judece, tot așa cum El n-ar putea trece peste păcatele unuia care a lepădat pe scumpul Său Fiu. Și totuși este o mare deosebire între cele două. Păcatele celui credincios au fost purtate de Hristos când El a suferit pe crucea Golgotei. Acolo și atunci, odată pentru totdeauna problema cea mare a vinei lui a fost rezolvată și statornicită, judecata căzând peste Înlocuitorul Cel binecuvântat, „care a

purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn“ (1 Petru 2.24). Cel care Îl leapădă pe Hristos trebuie să-și poarte propriile sale păcate asupra lui însuși, în iazul de foc pentru totdeauna.

Când însă un om mântuit păcătuiește, problema cea mare a vinei nu mai poate fi adusă înaintea lui Dumnezeu, deoarece Judecătorul Însuși a statornicit-o odată pentru totdeauna pe cruce. Dar problema părtășiei se pune pentru omul mântuit ori de câte ori întristează pe Duhul Sfânt.

Să dăm un exemplu. Este o noapte frumoasă. E lună plină, ea strălucește în mod deosebit. Un om privește atent la o apă liniștită, vede luna reflectată în ea și spune celui de lângă el: „Ce clară și rotundă e luna în noaptea asta! Cât de liniștită și măreață se arată!“ Abia a terminat de vorbit și prietenul lui aruncă o piatră în apă. Acum el spune: „Vai! Luna e toată fărâmițată în bucăți care se agită în cea mai mare dezordine“. „Ce mare greșală!“, răspunde cel de lângă el. „Privește în sus, omule! Luna nu s-a schimbat. Starea apei în care se reflectă luna s-a schimbat“.

Apa aceea este inima ta. Când răul nu este îngăduit, Duhul Sfânt ia din slava și din lucrurile prețioase ale lui Hristos și le descoperă inimii tale, pentru mângâierea și bucuria ta. Dar în clipa în care un gând rău este nutrit în inimă sau un cuvânt nefolositor scapă de pe buze nejudicat, experiențele tale fericite sunt sfărâmate în bucăți. Ești fără pace și tulburat înăuntrul sufletului, până ce îți mărturisești păcatul înaintea lui Dumnezeu, într-o stare de zdrobire de duh și astfel ești restabilit în bucuria liniștită și plăcută a părtășiei.

Dar când inima ta este fără odihnă, s-a schimbat lucrarea lui Hristos? NU, nicidecum! Și atunci, mântuirea ta nu s-a schimbat. S-a schimbat Cuvântul lui Dumnezeu? Sigur că nu! Deci siguranța mântuirii tale e neschimbată. Atunci ce s-a schimbat? Lucrarea Duhului Sfânt în tine s-a schimbat și, în loc să ia din slava lui Hristos și să-ți umple inima cu vrednicia Lui, El este întristat, trebuind să te umple cu sensul păcatului tău și al nevredniciei tale. El ia de la tine mângâierea și bucuria până când te judeci și condamni lucrul rău pe care El îl judecă și-l condamnă. Când lucrul acesta este făcut, părtășia cu Dumnezeu s-a restabilit.

Domnul să ne ajute să creștem în râvnă față de EL și Cuvântul Său, ca nu cumva să întristăm pe „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării“ (Efeseni 4.30). Oricât de slabă ar fi credința ta, fii sigur de lucrul acesta, că Cel binecuvântat, care a câștigat încrederea ta, nu se va schimba vreodată. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci“ (Evrei 13.8). Lucrarea pe care Domnul a împlint-o nu se va schimba vreodată. „Tot ce face Dumnezeu rămâne în veci și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut“ (Eclesiastul 3.14). Cuvântul pe care El l-a spus nu se va schimba. „Iarba s-a uscat și floarea a căzut, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie“ (1 Petru 1.24-25). Deci obiectele încrederii mele sunt nu numai veșnice, ci și neschimbate.

*Dragostea mea este deseori mică,
Bucuria mea tot scade și crește,
dar pacea cu El rămâne aceeași –
Domnul nu cunoaște schimbare.
Eu mă schimb, El nu se schimbă:
Hristos nu mai poate muri;
Dragostea Lui, nu a mea,
este locul de odihnă,
Adevărul Lui, nu al meu, legătura.*

Încă o dată întrebarea: În ce clasă călătorești tu? Îndreaptă-ți inima spre Dumnezeu și răspunde-I la întrebarea aceasta. „Cine a primit mărturia Lui, a adevărit că Dumnezeu este adevărat“ (Ioan 3.33). Experiența bucuriei acestei mântuirii atât de mărețe să fie a ta, acum și până când Domnul va veni!